

cincizeci de ani fără cunoștință și în nepurtare de grijă. Fără luptă și fără vărsare de sânge nu aștepta să ajungi la eliberarea de patimi. Pământul sufletului nostru face să crească măracini și buruieni după cădere. Avem nevoie de curățire. Acestea nu se smulg decât cu durere multă, cu mâini bătătorite și sângerânde și cu mult oftat. Plângi deci, varsă râuri de lacrimi pentru ca să se înmoaie pământul inimii tale. Și când pământul se va înmuia, măracinii se vor smulge mai ușor.

Sursa: **Gheron Iosif Isihastul**, „Mărturii din viața monahală”, Editura Bizantină, București, 2003

SFÂNTUL NICOLAE VELIMIROVICI

1880 - 1956

„FURII” ȘI „TÂLHARII”

Fraților, pocăința este un act în care omul se revoltă împotriva eului său. Omul singur, din proprie inițiativă, pornește această revoluție atunci când conștientizează că vrăjmașul are culcuș în lăuntru lui. Cât timp omul trăiește cu autoamăgirile că vrăjmașii săi sunt în afara lui, nu se va revolta împotriva eului său. Dacă însă, la un moment dat, deschide ochii și înțelege că „furii” și „tâlharii” sunt intrați în casa sa, atunci uită de cei care-l atacă din afară și-și concentrează toate puterile pentru a-i scoate afară pe cei care, fără să fi fost invitați, au pătruns și s-au instalat în casa lui.

Sursa: **Sfântul Nicolae Velimirovici**, *Omilii despre pocăință, dragoste și optimism*, Editura Doxologia, Iași, 2016

Marți 28 martie	18:00	Sfântul Maslu
Miercuri 29 martie	18:00	Denia Canonului Mare
Vineri 31 martie	18:00	Denia Acatistului Bunei Vestiri
Sâmbătă 1 aprilie	08:30	Sfânta Liturghie și Parastas
	18:00	Vecernie și Litie
Duminică 2 aprilie	08:30	Utrenia și Sfânta Liturghie

Strada Doamnei, Nr. 18, Sector 3, București

Pentru buletinul online abonarea se face pe site: www.sfantul-ilie.ro

BULETINUL PAROHIEI

SFÂNTUL ILIE - HANUL COLȚEI

De va lăsa omul voia și cugetele sale și va face voia și cugetul lui Dumnezeu, pentru acela în lumea toată nu se va găsi nici loc, nici lucru care să-i împiedice mântuirea.

(Sfântul Petru Damaschin)

Nr. 204 / 26 martie 2017

GHERON IOSIF ISIHASTUL

1898 - 1959

NU AVEM ÎMBRĂCĂMINTE DE NUNTĂ, DE ACEEA TREBUIE SĂ NE CURĂȚIM

Am spus că suntem suflare a lui Dumnezeu. Pentru că avem această rudenie cu Dumnezeu și Dumnezeu este prezent pretutindeni, suntem și noi mereu aproape de El. Suntem fiii Lui. Și văzând vrednicia cu care ne-a învrednicit, fiind suflarea Sa, trebuie să ne îngrijim să nu-L întristăm.

Și pentru că am întinat mintea noastră și inima noastră și trupul nostru cu cuvântul, cu fapta, cu cugetul, acum nu mai avem îndrăzneală. Nu avem haină de nuntă. De aceea trebuie să ne curățim; cu spovedanie, cu lacrimi, cu durere în suflet; și peste toate, cu rugăciunea, care îl curățește și-l desăvârșește pe om.

Veșmântul despre care cântăm în Săptămâna Mare: „Cămara Ta o

văd, Mântuitorule, împodobită, și îmbrăcămintea nu am ca să intru într-însa” este harul lui Dumnezeu, pe care îl dobândim prin rugăciune curată.

Mai întâi omul trebuie să se roage, cu simplitatea pe care o are, vărsând multe lacrimi. Acestea sunt harul lui Dumnezeu, care se numește har curățitor, care îl încântă pe om și-l conduce la pocăință. Bunul nostru Dumnezeu, Cel ce este întru toate și peste toate, Acela ne găsește. Acela ne vede. Acela ne cheamă. Acela ne cunoaște mai întâi. Apoi Îl cunoaștem noi, după ce ne va milui cu mila Sa dumnezeiască.

De aceea, și pocăința, și jelirea, și lacrimile, și toate celelalte care se întâlnesc la cel ce se pocăiește. Toate sunt ale harului dumnezeiesc. Este harul curățitor, care îl curățește pe om.

Nu este lucru bun care să nu fie de la Dumnezeu, nici lucru rău care să nu fie de la diavol.

Să nu-ți intre vreodată în minte că ai făcut vreun lucru bun fără Dumnezeu. Deoarece numai ce gândești acest lucru, și te va părăsi harul și-l vei pierde, pentru ca să afli starea ta de slăbiciune, să afli „cunoașterea de sine”.

Ca să cunoască cineva slăbiciunea firii trebuie să întâlnească multe și mari ispite.

Atunci, prin multe încercări, se smerește, și cunoaște smerenia adevărată. Dar este nevoie de mult timp pentru aceasta.

Smerenia nu este vorba goală pe care o spunem noi: „sunt păcătos” și altele ca aceasta. Smerenia este adevărul. Să afli și să cunoști că ești un nimic. Acel nimic care era înainte de a face Dumnezeu lumea. Acest „nimic” suntem. Rădăcina ta, existența ta începe de la „nimic”, și maica ta este „țărâna”, iar Creatorul tău este Dumnezeu. *Ce ai, să nu fi primit? Iar dacă ai primit, de ce te lauzi ca și când nu ai fi primit?* Este mare darul lui Dumnezeu de a cunoaște adevărul. Și acest adevăr ne-a spus Domnul că ne eliberează din păcat.

Cunoștința despre Dumnezeu este vederea lui Dumnezeu. Cunoașterea duhovnicească, nu cea naturală, cunoaște pe Dumnezeu. Cunoașterea naturală este distincția dintre bine și rău, și o au toți oamenii, iar cunoașterea duhovnicească este dobândită prin lucrarea duhovnicească după „cunoașterea de sine”. Toate acestea se dobândesc cu harul lui Dumnezeu prin rugăciune. Harul lui Dumnezeu se vede tainic și se cunoaște în simțirea minții numai în ceasul rugăciunii.

Sunt multe felurile rugăciunii. Toate sunt bune, dacă omul se roagă

cu simplitate. Dacă omul este îndrumat de cineva și nu face ascultare de el, atunci va rătăci.

În afara rugăciunii minții, toate celelalte feluri de rugăciune e posibil să se transforme o dată cu trecerea timpului. Atunci când se pierde simplitatea și omul începe să se ia în seamă pe sine.

Rugăciunea minții, invocarea numelui lui Dumnezeu, nu lasă loc nici îndoielii și nici rătăcirii. În timp ce se invocă numele lui Hristos fără încetare înlăuntrul inimii, Acesta ne curățește de întuneric și ne scoate la lumină.

Iată că Domnul dă unuia cinci talanți și altuia doi. Este cumva vinovat în vreun fel cel care a primit numai doi? Nicidecum. Domnul cunoaște cum este bine pentru fiecare. Dar, deși i-a dat numai doi, aude și el același glas, care-i spune: „*Intră întru bucuria Domnului tău*”. Nu i-a spus: „De ce nu ai făcut și tu zece talanți?” Vezi deci fiule că, dacă ai primit mult de la Dumnezeu, mult îți va și cere.

Așadar, nici cel care a primit mult har nu poate să-l disprețuiască și să-l judece pe cel care nu a primit, nici cel care nu a primit același har nu trebuie să se întristeze și să cârtească pentru că nu i-a dat și lui Dumnezeu la fel. Cel care are harul trebuie să aibă îndelungă răbdare

față de cel ce nu are, purtând toate neputințele lui trupești și sufletești și îndrumându-l cu multă grijă pe calea duhovnicească, până când și acesta va ajunge să înmulțească talanții săi; sau până când va veni o rază care să-i deschidă și să-i lumineze și lui ochii sufletului, să-și vadă neputința și să asculte fără ezitare de Cel care este deasupra sa.

Acesta este, fiule, modul în care trebuie să înțelegem lucrurile; că, adică, fără ajutorul lui Dumnezeu nu putem face nimic, după cum ne spune Domnul: „*Fără Mine nu puteți face nimic*”, sau „*Dacă nu va zidi Domnul casa, în zadar se vor strădui ziditorii*”. Trebuie să cerem să ni se dea și cunoaștere duhovnicească cu duhul distingerii, pentru că fără acestea și cele care ni se par bune la prima privire sunt rele și anapoda. Acolo unde vedem noi miere poate să fie otravă.

Este bine știut că atunci când un om supus patimilor îl învață pe un alt om care se află sub patimi, harul pleacă fără întârziere de la primul și acesta cade întru ale sale. Pentru că nu i s-a dat această ascultare înainte de a înfăptui cu sine ceea ce învață.

Lupta unei singure zile, în deplină cunoștință și în simțirea sufletului, valorează mai mult decât